

givning. Til gengæld siger vi klart, at hvis diskriminationsparagrafferne kommer ud, er vi klar til at indgå i konkrete og forhåbentlig også konstruktive forhandlinger om en virkelig integrationslov.

I de forhandlinger vil der selvfølgelig være nogle punkter i regeringens forslag, som vi gerne vil diskutere nærmere. Jeg har skrevet 7 punkter op på mit papir, som jeg kort vil nævne:

For det første vil vi godt diskutere midlerne til at få kommunerne til at tage imod flygtningene nærmere. Vi synes, at det er forkert ensidigt at satse på kvoter. Vi mener, at en øget præmiering af de kommuner, der tager flygtninge, betalt af de kommuner, der ikke tager flygtninge, kan bidrage et stykke hen ad vejen. I forhold til at få flygtninge til at blive boende i løbet af integrationsperioden mener vi også, at en præmiering kan komme på tale.

Endelig kan vi også diskutere, i det omfang de to første ting ikke er tilstrækkelige, om man i forhold til særlig genstridige kommuner skal bruge magtmidler for at få dem til at løse deres opgave. Men vi synes, at den ensidige satsning på kvoterne er forkert.

For det andet er vi i tvivl om den praktiske gennemfærlighed – forstået som tidsmæssig gennemfærlighed – af en række af de afgørende elementer. Vi har noteret os, at introduktionsprogrammet skal starte en måned efter, at kommunalbestyrelsen har taget ansvaret. Samtidig har kommunalbestyrelsen 3 måneder til at anvise bolig. Indtil da skal de anvise et midlertidigt opholdssted.

Spørgsmålet er, om man kan sikre en situation, hvor de første måneder af et introduktionsprogram reelt bliver givtigt for den pågældende flygtning, om man kan nå at få alle de ting på plads, der skal til. Det kan jo f.eks. være daginstitution, som måske oven i købet kun skal være midlertidig. Der skal jo også udarbejdes en personlig handlingsplan, og hvis den skal have den funktion, der ganske rigtigt ligger i loven, skal den tage højde for den pågældende flygtnings tidligere uddannelse og præcis forhold til, hvordan denne tidligere uddannelse forholder sig til danske uddannelser og danske job med henblik på at give den fornødne justering og den fornødne aktivering i forhold til, hvilke job personen kunne få senere. Vi har altså nogle spørgsmål i forhold til, om det kan lade sig gøre. Det er også noget, vi kan drøfte.

Vi har for det tredje et særligt spørgsmål vedrørende torturofre. Det er jo sådan, at i hvert fald centrene for torturofre har beskrevet, at op imod 25 pct. af de flygtninge, som kommer til Danmark, har flygtningetraumer eller torturtraumer, som betyder, at de har behov for en eller anden form for hjælp. Vi er bange for, at den gruppe i forhold til de planer, der er fremlagt, kan falde ned i et hul, og vi synes, at det er et område, som vi skal kigge på, fordi det selvfølgelig er en særlig gruppe, der skal tages hånd om.

Vi ser for det fjerde en diskussion i forhold til sprogundervisningen, nemlig hvordan vi også i mindre kommuner sikrer en ordentlig sprogundervisning, hvordan vi forhindrer, at nogle kommuner slipper lidt for let over det med sprogundervisningen, så vi står med folk, som efter en periode måske nok har et bevis på, at de har gennemført en sprogundervisning, men desværre ikke har de fornødne kvalifikationer, som helst skulle svare til beviset.

For det femte har vi et problem i forhold til Dansk Flygtningehjælp, et problem, der går på, hvordan vi undgår, at de ressourcer og den erfaring, der ligger i Dansk Flygtningehjælp, ikke forsvinder ud i det blå. Vi har ikke nogen specielle aktier i Dansk Flygtningehjælp. Vi er ikke specielt forelskede i Dansk Flygtningehjælp, men vi mener, det er vigtigt, at de erfaringer, der er opsamlet, bliver brugt og ikke forsvinder.

For det sjette vil vi godt diskutere repatrieringen nærmere. Vi er bange for, at der her er et hul i lovgivningen, for i og med at Dansk Flygtningehjælp forsvinder ud af det, er der ikke en national instans, som har kapacitet og viden til at diskutere med den enkelte flygtning om, hvordan vedkommende kan vende tilbage i en situation, hvor tingene bliver lidt bedre i det land, hvor den pågældende kommer fra.

Det er jo tvivlsomt, hvor mange mindre kommuner der f.eks. har kapaciteten til at opsamle viden om, hvordan forholdene er i forskellige dele af lad os sige Bosnien, hvilke præcise krav der stilles, for at man kan komme tilbage, hvilke præcise redskaber det kan være hensigtsmæssigt at have med. Det kan være uddannelsesmæssigt, men det kan også være konkrete redskaber, f.eks. hvilke småkurser det kan være rart at gennemgå for at kunne reparere vinduer, hvis det er svært at få vinduer i det pågældende område. Der kan være andre ting, hvor der er behov for en meget konkret snak med den